

Oile

Florin Pindaru

S-a întunecat.
O pâclă groasă și jilavă s-a-ntins peste stână,
E negura cea de pe urmă.
Ciurda stă înfrigurată în ocol și tremură a nenoroc și a zbucium.
Rece, vântul poartă printre oile proaspăt dezgolite suflarea flămândă a haitelor ce le dau ghes.
În lanț câinii de pază urlă a pagubă.
Ciobanii se-astrucă în mijlocul oilor, pe pământul gol.
Și n-au ciomege, și n-au astrahane.
Sărmani străjeri...
Lupi purtând în blăni încă glodul în care s-au tolănit adulmecă hrăpăreți aerul.
Aerul ciobanilor și-al oilor, al stânii cu totul.
Aerul tare și molatec pe care îl știm.
Pe care-l avem în noi.
Pe care ni-l fură.
Grozave dihăanii...
Lăsații câinii de pază liberi. Lepădați-i de lanț și de tot ce nu-i al pazei.
Lăsați câinii liberi să păzească. Rupeți-le jujeul de la grumaz.
Lăsați câinilor de pază, paza lor.
Sărmani străjeri...
S-au întors oile înspre ele.
S-au întors înspre ciobanii lor.
Și înspre lupi s-au întors.
Le-au crescut ochi ageri. Ochi pentru întunericul ce le-mpresurase.
Și colți, și gheare le-au crescut.
În maxilare și-n copite.
Și idei.
În țestele lor osoase.
Grozave dihăanii...
Au sfâșiat lupii.
Cu fălcile lor crescute din teamă.
Și frică.
Și dor.
Și-au scrutat întunericul din ele.
Și din ciobani.
Și din stână.
Cu ochii lor ageri. Ageriți de întuneric.
Pentru lumină.
Și-au risipit negura cu licărirea ochilor.
Și-a ideii...
Negura din ele, din ciobani, din stână.
Și n-au mai murit.
Și n-au mai fost ucise.
Și-au învățat să trăiască în lumină.

În lumina din ele, din ciobani, din stână.
Au respirat iar aer.
Tare, molatec, viu.
Cu plămânii lor curați.
Cu ochii lor ageri.
Cu ideile lor.
Din țeste osoase.
Grozave făpturi...